

Jak jsem se nestal primátorem

EBOOKS.CZ

Ing. Václav Weiss

V minulé povídce, Jak jsem dobyl Bundeswehr, jsem uváděl, že jsem celý život nevstoupil do žádné politické strany a dokonce, jako jediný žáček ve třídě nebyl ani v pionýru. Ne, že bych se o to v tak raném mládí sám zasloužil, spíše mě ta jinakost proti ostatním spolužákům trápila. Jednou, už jsem byl téměř na jakémsi podiu připraven ten důležitý slib vykonat, ale opět včas dorazil někdo z rodiny a z té slávy mě vyfackoval. Tak jsem žil poctivý (čti bezpartajní) život až do vysokého stáří, vlastně dodnes. Protože jsem měl dvě děti, mohl jsem odejít do důchodu už v padesáti pěti letech věku. (samozřejmě si vymýšlím, pravda je taková, že jsem měl odpracováno v 1. Kategorii 23 lét a podle tehdejších kritérií jsem měl stejná práva odchodu do penze, jako tyto zasloužilé matky. Ale na svoji obhajobu uvádím, ty dvě děti také mám) Sice jsem mohl až do dosažení 60 let penzi odmítat-což jsem také učinil- a protože jsem dále podnikal, tak po dovršení tohoto stáří jsem zaregistroval jedinou změnu, že mi začalo chodit každý měsíc jakési kapesné. Stejně jako ostatní příjmy z podnikání jsem i toto kapesné přiznával manželce, takže jsem i nadále zůstával chudým a ona bohatla.

Kromě této téměř nezaregistrované změny jsem si ale také začal uvědomovat, že rubáš nemá kapsy, a tak jsem zvolnil svoje podnikatelské aktivity. Co z postupně ušetřeným časem? Začal jsem se rozhlížet a sledovat více celostátní a komunální politiku. Protože jsem od přírody šetrný, zlobilo mě, jak se v této oblasti vše dělá neprofesionálně (čti: rozkrádají se peníze nás, daňových poplatníků-i jako podnikající důchodce musím platit daně, sociální a zdravotní pojištění). Přibližně v témže okamžiku se na politické scéně etablovala nově vzniklá strana, jejíhož lídra jsem znal jako poctivého chlapa. I začal jsem si jej více všímat. Předsedal jsem v té době velké skupině lidí, organizované jako celostátní občanský spolek. I pozval jsem tohoto lídra mezi nás a po několika minutách jsme si téměř ve všem porozuměli. Mluvil, jednal a sliboval totéž, v co jsme chtěli věřit a přivádět na svět i my. Potěšen tím, že se, snad i trochu naší zásluhou, této straně podařilo dostat do parlamentu a dokonce do vlády, začal jsem se rozhlížet po politické situaci i v našem, poměrně lidnatém městě. Zjistil jsem, že strana, které jsme pomáhali na národní úrovni, má místní organizaci i u nás. Při hlubší analýze se ukázalo, že má tři členy, dvacetiletého skladníka, jeho manželku a matku. Pozval jsem jej na kávu. Po půl hodině diskuze se ukázalo, že jsem se v odhadu nemýlil. Tady bylo potřeba pomoci daleko více, než v předchozím kole. Vzal jsem několik přátel a přišli na jejich první schůzi. Chtěli jsme změnit zatuchlou situaci i v našem městě a tak jsme se začali jako nestraníci aktivně podílet. Jak říkala moje babička, Pan Bůh mě za to vbrzku potrestal. Přišli primární

volby, kde na kandidátku byli voleni lidé z našeho města pomocí počítače a mohl volit každý občan Středočeského kraje, který se do počítače přihlásil. (asi příliš mnoho demokratické). K mému zděšení jsem získal 44% hlasů a z velikou nechutí se stal kandidátem na primátora za stranu, jejímž členem jsem nebyl. Ó hrůzo, celý život jsem trpěl za to, že nejsem ve straně a teď dobrovolně trpím za stranu, jejíž nejsem člen....Navíc tři měsíce jsem musel předstírat, že chci být primátorem, i když to pro mne byla ta nejděsivější noční můra. A ještě jsem si to platil z části ze svých finančních prostředků. Jako „selský synek a hrdý Chod“ jsem nad sebou uznával jen Boha a přírodu a měl díky té svobodomyšlnosti celý život potíže. A teď když jsem začal podnikat, udělal jsem se „pro sebe“ neměl žádného šéfa než toho nejvyššího, se zase nechám spoutat. Denně chodit do práce a za menší finance, než mám z podnikání. Ale nedalo se nic dělat, za mnou na kandidátce bylo dalších 32 politikychtivých lidí a ty jsem nemohl zklamat. Trpěl jsem „jako zvíře“, ale nesl svůj kříž statečně. Na mítincích s voliči, kde sedělo dalších 6 kandidátů konkurenčních stran, jsem vynikal. Všichni svým voličům slibovali, že pokud je zvolí, budou jim lézat pečení holuby do úst. A pak jsem se dostal na řadu já. „Žádní holuby, bude se poctivě pracovat, přestane se krást a těch třicet podniků, které město vlastní nebude pašalik našich straníků, ale budou řízeni řediteli, vybranými transparentně v řádných konkurech“. V duchu jsem si říkal, že takového vola nemohou zvolit, který jim říká pravdu. A tako ano. Ne zvolili. Huráááá.

Byl jsem po třech měsících bezesných nocí tak šťasten z nabyté svobody, že jsem pro své nejbližší spolubojovníky uspořádal „lukulské hody“ v luxusním podniku. Utratili jsme ve volebním klání přes 200.000,-Kč, značná část z mých a našich peněz, na rozdíl od ostatních, kteří měli ve fondech milionové částky, povětšinou nakradené z předchozích let politických pletich. Tak jsem se rozhodl ještě pro tuto malou investici.

Dali jsme si bifteky z brazilských býčků a další dobroty podle dostupného výběru a po dvou dvanáctkách Stelli Artois jsme s mým zástupcem navrhli, že bychom mohli vyřešit dva dosud dostatečně neobjasněné problémy lidstva: Bibli a Darwina. Tím jsme vzbudili pozornost našich mladších kolegů, kteří si biblí podkládali jen nohy u stolu a Darwin mohl pro ně být jakýsi britský nebo americký zpěvák. O co šlo:

Bible uvádí, že první lidé byli Adam a Eva, měli tři syny Abela Kaina a Samuela a tři dcery. Kain na Abela žárlil, že jej má Hospodin raději a tak jej zabil. Takže tady

bylo sedm lidí, všechno příbuzní a s kým souložili ve snaze o reprodukci. Bible příbuzenskou plemenitbu zakazovala. Jeden problém.

Druhý problém nám vytvořil Darwin svoji nedokončenou teorií přirozeného výběru a evolučního vývoje. Až do poslední opice se „genofond“ druhu mění za dobu ve staletích a jen v řádu setin, nebo desetín procent. A najednou vzniká tvor, skokem, o celých 1,8 % jiný, než předchozí opičák (to je rozdíl mezi posledním „opičákem“ a člověkem). A navíc v krátké době. To příroda neumí. Našli se fosílie tvorů starých 180 milionů let, ale žádný zástupce druhu, který by tu skoro dvouprocentní mezeru vyplňoval. Takže jsme sice volby nevyhráli, ale vyřešíme tyto dvě věci. A víte jak jsme je vyřešili? Nebudu vás napínat. Samozřejmě geniálně, jak jinak:

V době vzniku prvních lidí na Zemi přiletěl jakýsi „Chovatel“ (tak jsme jej pro porozumění naslouchajících nazvali). Obecně se mu, nebo jim říká Bůh, nebo Bohové. Zjistil, že je zde spousta zajímavého přírodního bohatství a dalších využitelných věcí, ale pro jeho záměry nepoužitelní tvorové. I vybral dva opičáky, muže a ženu, kteří byli nejbližší vývojově k jeho záměrům a geneticky je o těch 1,8% „opravil k obrazu svému“, jak říká Bible. To už dnes umí i naši genetičtí inženýři. A už to „lícuje“, že? Jak podle Darwina, tak Bible. Do dívek vstupovali Bohové a kluci zřejmě museli vzít za vděk těmi opicemi. Nějaký čas pobyl a pak odletěl. Měl těch chovů ve vesmíru asi více. Po nějaké době se rozpomněl, že zde má nějaký chov a tak se vrátil na kontrolu. A zhrozil se. Když do dívek přestali vstupovat Bohové, ti kluci s opicemi mu ten chov zřejmě vraceli zpátky o těch 1,8%. Co byste s takovým chovem udělali? Když chcete například vypěstovat u koní plnokrevný chov, stačí koupit jen hřebce a po čtyřech generacích už máte cca 80-ti procentní chov plnokrevníků. Ale co teď. Poslat všechny na jatka je škoda. V chovu je utopen čas a finance. I rozhodl se vybrat chovný pár, který dosáhl v chovu nejbližší k požadované kvalitě a ostatní poslal na ta jatka. Bible to popisuje jako potopu světa. Vybral Noea a jeho rodinu a ostatní spláchnul. A zase se věnoval jiným činnostem v rozsáhlých prostorách kosmu.

Po nějaké době mu to opět nedalo a zase přiletěl na kontrolu. Už to bylo lepší, ale stále to nebylo ono. Tak udělal další selekci, stejným způsobem, který se mu minule osvědčil. Jenže už měl pokrokovější prostředky, zřejmě atomovou nebo vodíkovou zbraň. Opět to neopomněla popsat Bible, tentokrát jako Sodomu Gomoru. Tentokrát si jako chovný pár vybral Lota a jeho rodinu. Nařídil jim, že musí

opustit město a nesmí se otáčet, jinak zkamení. Lotovka se otočila a zkameněla. Autoři Bible neznali následky atomového výbuchu a tak to takhle popsali. Ve skutečnosti byla paní Lotová blízko epicentra a vypařila se. Na kameni po ní zbyl „mastný flek“. Lot a děti také neměli vědomosti dvacátého století. Lotovka tam byla a nejednou jen flek na kameni, takže zkameněla, to je logické.

No a máme oba nedodělané problémy vyřešeny. A ani to nebolelo. Milý čtenáři, zkus mi to rozporovat a najdi logickou chybu v teorii. Jak se říká v jednom dílu Básníků: „I neúspěch může přinést pokrok. Ale jen jako vedlejší produkt“.

Ještě, když jde o tu logiku, dovoďte malý dovětek. Na ČVUT jsme měli sedm semestrů matematiky. V prvním semestru jsem nabyl pocit, že tam nemám co dělat a že je to pro mě tak nepochopitelně, že bych měl odejít, dokud je čas. Hrozilo, že si sám sebe přestanu vážit. Profesor, přednášející lineární algebru, pravou rukou psal, levou mazal a kdo látku nepochopil, odkázal na poslední vydání matematika XY, které vyšlo v Londýně vloni v nakladatelství YZ (v dobách hluboké totality, kdy jsem mohl cestovat tak nejdále na Slovensko). Ale pak jsem tomu nějak přišel na chuť a nejenže mě ta tehdy nejvyšší matematika začala bavit, ale ještě jsem si dovolil ji podrobovat svým neumělým analýzám. S jednou se s vámi podělím. Zkusme například porovnat matematiku a náboženství. Na jedné straně přísně exaktní věda (mozek) na straně druhé víra, láska a abstrakce (srdce). Ale jak jsem zjistil, jsou oba světy vybudovány ze stejných cihel. V základech obou disciplín jsou dané, neměnné a nezpochybnitelné (spíše dohodnuté, dané, které se nesmí zpochybňovat, aby se stavba nezřítila) axiomy. ($2+2=4$, církevní axiomy...) Na těchto základech je vybudována úžasná stavba – matematická věda, víra...- a na samém vrcholu je Bůh v náboženství a nekonečno v matematice. Nikdo je neviděl, ale umí se s nimi pracovat a můžeme se k nim dostat limitně blízko. Ale nikdy až k nim. Je zajímavé, že věci, vytvořené tímto způsobem dokážou přetrvat věky a pomáhají lidem žít.

Jeden problém tu ale trvá. Zřejmě nás, lidstvo, čeká další návštěva Chovatele a další selekce. Trochu mě trápí, že já a moje rodina už ten vyvolený chovný pár určitě nebudu.

Ing. Václav Weiss

Autor pochází ze starého Chodského rodu. Chodský statek, který po předcích zdědil, vlastní jeho rod prokazatelně od roku 1672 a s největší pravděpodobností dokonce od roku 1040, kdy je první zmínka o Chodech v Dalimilově kronice. Pravděpodobnost se zdá prokázána tím, že chodští sedláci, žijící v 11 chodských vesnicích byli přímo podřízeni panovníkovi, nemuseli robotovat a měli prakticky statut nižší šlechty. Proto je velice nepravděpodobné, že by se tito lidé z „osvobozených“ vesnic stěhovali někam, kde by tato privilegia neměli. V roce 1040 probíhala bitva u Brůdku, kde válčil tehdy ještě český kníže Břetislav a německým císařem a díky pomoci těchto chodských vsí nad císařem zvítězil. A to byla událost tak významná, že se objevila ve vzpomínané kronice.

Zřejmě geneticky daná touha po svobodě přivedla autora během komunistické totality mezi občany tzv. druhé kategorie. A tím skončil na několik let nejen v dělnických profesích, ale i daleko od svého rodného Chodska. Ve třech krátkých povídkových knížečkách popisuje jak problémy svobodomyšlného člověka za socialismu, tak i v prvních letech podnikání po jakési polovičaté revoluci a jeho laškování s reálnou politikou.

Pokud laskavý čtenář zatouží tento historický kraj blíže poznat, autor zděděný Chodský statek nabízí k týdenním pronájmům na rodinnou rekreaci v létě, od 15.6. do 15.9. (www.weiss.euweb.cz)

[Web autora](http://www.weiss.euweb.cz)

Vydané ebooky:

- [Jak jsem dobyl Bundeswehr](#)
- [Jak jsem se nestal primátorem](#)
- [Pravdivé pohádky s Absurdistanu](#)